

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΜΟΥ.

Τρίτη. 10 Μαρτίου. — Άνεμος τρελλός, κονιορτός τρελλότερος, διὰ τὸν ὁποῖον δὲν εὐρίσκει σίδερα ὁ κ. Δήμαρχος. Χῶμα παντοῦ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀκόμη. Αἱ ὁδοὶ ἔρημοι, βαδίζει τις ἑλληνικώτατα, δηλαδὴ σιὰ στραβά. Ἐπομένως δικαιολογοῦμαι ἂν εὐρέθην εἰς τὴν Βουλὴν.

Ἦκουσα τὸν Σωτηράκη Πετιμεζᾶν. Ὡμίλει περὶ μεγάλου τῆς Πατρίδος καὶ περὶ θυσιῶν. Ἐκτοτε αἰσθάνομαι Ἰανουάριον εἰς τὴν καρδίαν μου, ἔκτοτε πιστεύω ὅτι ὅλος αὐτός ὁ προπαρασκευαστικός θόρυβος εἶναι λόγος Σωτηράκη.

Αὐτός ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ περὶ τιμῆς ἑλληνικῆς σήμερον εἶναι ἐκεῖνος ὅστις πρὸ δύο μόλις ἔτων ἐδίδεν εἰς τριάκοντα χιλιάδας ἑλλήνων στρατιωτῶν ψαμί ζυμωμένο μεθάνιον, αὐτός εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ἀπέστειλε πέντε χιλιάδας ἑλλήνων στρατιωτῶν κατὰ τοῦ ἔχθρου μεθυσμένα ἐφθαρμένα, αὐτός εἶναι ἐκεῖνος ὅστις ὑπέγραψε τὸ δῶμα τοῦ Δομοκοῦ.

Αὐτός τὸν ὁποῖον μόνη ἡ λήθη ἡδύνατο νὰ ἐξιλεώσῃ ὁμιλεῖ περὶ ἑλληνικῆς τιμῆς σήμερον καὶ ζητεῖ νὰ με ἐνθουσιάσῃ.

Ἦκουσα καὶ τὸν Μεσηνέζην. Αὐτός ὁ ἄνθρωπος ἂν δὲν συγκινή με τοὺς λόγους του τὸ κατορθώνει με τὴν τρέλλα του. Θεωρεῖ ὅλα εὐκολα ὡς τὴν τροπὴν τοῦ σ εἰς ch. Τί εἶναι πόλεμος; Ἐμπρός. Ποῦ εἶναι τὸ χρῆμα; Ἐμπρός. Ποῦ εἶναι οἱ ἀρχηγοί; Ἐμπρός. Πῶς εἶναι ὁ στρατός; Ἐμπρός. Καὶ λέγει, λέγει, λέγει. Πιστεύει ὅτι με τὰ ζήτω καὶ με τὰ ἐμπρός δοξάζονται τὰ ἔθνη. Ἀκολουθεῖ τὴν πολιτικὴν τοῦ δημοφίλου ῥήτορος Κώστα. Τὸν ἐνθυμοῦμαι πρὸ τῶν ἀνακτόρων πλέοντα ἐπὶ λουστρικῶν χειρῶν, ἵνα

φθάσῃ εἰς τὴν λύσιν τοῦ ἑλληνικοῦ ζητήματος. Μόνον νὰ γελῶ ἐπὶ τέλους με αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον κατορθῶνα καὶ ἐν τούτοις ζητεῖ νὰ με ἐνθουσιάσῃ!

Ὁ Κουμουνδοῦρος εἶναι ζῶον μηρυκαστικόν. Ἀναμασσᾷ πάντοτε τὰ αὐτὰ λόγια καὶ τὰ αὐτὰ ἔργα. Τὸν ἐβάρυνθημεν πλέον καὶ ὁμῶς ζητεῖ νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃ!

Με πηγᾶς ἐνθουσιασμοῦ τοιαύτας μόνον νὰ καθήσωμεν εἰς τ' αὐτὰ μᾶς ἡμποροῦμεν!

Ἦκουσα καὶ τὸν Δηλιγιάννην. Αὐτός ὁμοιάζει με τὰς μπαράγκας τοῦ Πειραιῶς. Σταματοῦν ἐκεῖ οἱ δυσαρεστημένοι, πέρνουν ἓνα λουκοῦμι, καὶ τραβοῦν πάλι τὸν δρόμον τους. Εἶναι ὁ ἑσπευμένος διπλωμάτης τοῦ Δομοκοῦ. Ἦδη γυμνάζεται διὰ τὸ πρόσωπον ἰθρικοῦ σωτήρος.

Πέμπτη. Νύξ. — Κλαίω. Τί φυσικώτερον, ἀφοῦ ὁ ἔρως εἶναι παιδίον;

Παρασκευή. — Αἱ ἀνταποκρίσεις τοῦ Giffart διεδέχθησαν τὸν Τσαρικὸν θάνατον εἰς τὰς ἐπισκέψεις καὶ τὰς soirées causantes. Ἐγὼ δὲν ἠννόησα ἄλλο τι ἐξ αὐτῶν; εἰμὶ ὅτι ὁ κ. Giffart ἐθαύμασε τόσοσιν τοὺς Ἀθηναίους, διότι τοὺς εὗρεν ἄνωτέρους του σιτὴν ψευτιά.

Μάριος.

ἀφοῦ ἀνεγνώσατε τὰ τελευταῖα ταῦτα δὲν νομίζετε ὅτι βλέπετε τὸν Ἀθηναῖον ἐξερχόμενον τῆς μικρᾶς του οἰκίας, διευθυνόμενον πρὸς τὰς μεγαλοπρεπεῖς στοὰς, εἰς τὰ θέατρα, τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς ναοὺς, ὡς καλλιμόρφον καὶ καλλικέλαδον πτηνὸν ὅπερ ἅμα τῇ αὐγῇ ἐγκαταλείπον τὴν μικρὰν φωλεάν του κάθηται ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν δρυῶν, ἐλατῶν καὶ αἰγείρων καὶ ἐκεῖ ἡδὺ τονθορίζει ἄσμα; . . .

Βεβαίως δὲ νέον τι δὲν θὰ μάθητε ἂν σᾶς εἴπω, ὅτι ὅσον ἐξέπιπτεν ἡ Ἀθηναϊκὴ πολιτεία τόσον αἱ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι ἐλαμπρύνοντο, διότι μὴ ἐνδιαφερόμενοι πλέον οἱ πολῖται περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς πόλεως ἦσαν ἀπλῶς ὁμᾶς ἀτόμων καὶ συμφερόντων συγκρουομένων ἢ μὴ. Τότε ὁμῶς ὑπῆρχεν εὐτυχῶς Δημοσθένης κεραυνοβολῶν τοὺς ἀνοήτους τῆς ἐποχῆς του, ἥδη δὲ ἀνοήτων βεβαίως ἑλλειψίς δὲν ὑπάρχει, ἀλλὰ Δημοσθένης ποῦ; . . . Ἀκούσατε δὲ «τοῦ θηρίου τὰ ῥήματα βοῶντος» ἀπὸ τῆς Πνυκός. . . «Δημοσίᾳ μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσοῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν, (οἱ ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς ἀκμῆς τῶν Ἀθηνῶν) ὥστε μηδεὶν τῶν ἐπιγιγνομένων ὑπερβολὴν λελεῖφθαι· ἰδίᾳ δ' οὕτω σώφρονες ἦσαν καὶ σφοδρὰ ἐν τῇ τῆς πολιτείας ἡβῇ μένοντες, ὥστε τὴν Ἀριστείδου καὶ τὴν Μιλτιάδου καὶ τῶν τότε λαμπρῶν οἰκίαν, εἴ τις ἄρ' οἶδεν ὁμῶν ὅποια ποτ' ἐστίν, ὁρᾷ τῆς τοῦ γείτονος οὐδὲν σεμνο-

τέραν οὖσαν· οὐ γὰρ εἰς περιουσίαν ἐπράττετο αὐτοῖς τὰ τῆς πόλεως, ἀλλὰ τὸ κοινὸν αὖξιν ἕκαστος ὥστο δεῖν. . . νυνὶ δὲ πῶς ἡμῖν ὑπὸ τῶν χρηστῶν τῶν νῦν τὰ πράγματα ἔχει; Ἄρ' γε ὁμοίως;» καὶ ἀλλαχοῦ «Πρότερον τὰ μὲν τῆς πόλεως ἦν εὐπορα καὶ λαμπρὰ δημοσία, ἰδίᾳ δ' οὐδεὶς ὑπερεῖχε τῶν πολλῶν»

— Αἱ! δάσκαλε! ἰὸ παραξήλωσες! φθάνει πλέον· ὕπαγε εἰς τὰ μάρμαρά σου κρατῶν ὑπὸ μάλης καὶ γραμματικὴν τινα πρὸς ἀναψυχὴν. . . δὲν εἶσαι πλέον εἰς κατὰστασιν νὰ ζῇς με ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς. . .

IV.

Ὁ πτωχὸς ὁ δάσκαλος ἐπὶ τέλους ἔφυγε, καὶ ἡμεῖς δὲ μετ' ὀλίγον, ἀφοῦ προσθέσωμεν τινὰ καὶ περὶ τῶν κατοικῶν ἐκείνων, οἵτινες μᾶς ἐδώρησαν μεταξὺ τόσων ἄλλων καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ γράφειν τὰς ἰδέας μας ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦναι. Ἦδη ὁμῶς οὐδεμία δυσχέρεια παρίσταται διότι καὶ διὰ ζώσης φωνῆς, εἰς τινὰ μέρη μάλιστα καὶ δι' ἰδίᾳ ἀντιλήψεως, δύναται τις νὰ πληροφορηθῇ ὅτι αἱ οἰκίαι τῶν ἀνδρῶν τοῦ 1821 ἀμιλλῶνται πρὸς τὰς τοῦ 490 καὶ μάλιστα ὅπως λέγουσιν οἱ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολούμενοι ἔχουσιν πολλὰς καὶ καταπληκτικὰς ὁμοιότητας· οὔτε εἶναι